

tanára és Dr. Paul Monroe, a newyorki nevelési főiskola az International Institut of Techers College igazgatója. A folyóirat három nyelven, német, francia és angol nyelven jelenik meg, a nevelés és művelődés egész területét felöleli. Elsősorban a pedagógiának és kultúrának azon jelenségeire irányítja figyelmét, amelyekben a különböző államok háború utáni problémái kifejezésre jutnak. Miközben a folyóirat az élet problémáit a kritikai megfontolás világitásában mutatja be, a népek közötti szellemi tisztuláshoz is hozzájárul. A két szerkesztő bevezetője után Bernhardt Rust birodalmi közoktatási miniszter ír ajánló sorokat. Dr. Albert Holfelder berlini egyetemi tanár a nemzeti szociálizmus pedagógiáját ismerteti. Szerinte az új irány nevelési törekvése nemcsak abban különbözik a régítől, hogy az egyéni nevelés helyébe a közösség gondolata lépett, nem is csak abban, hogy inkább az akarat és érzés nevelését helyezi előtérbe és nem annyira az értelmet, hanem főként abban különbözik, hogy a politikai nevelést tűzte ki legfontosabb célul.

Szenes Adolf.

LAPSZEMLE

A Magyar Tanítóképző 1935. évi május—júniusi számában dr. Tóth Antal cikke „A nevelő lélektanáról“ általános érdekű.

Röviden vázolja a pszichológia hatalmas fejlődését, amely már odáig jutott, hogy megkezdődhetik nemcsak a nevelés, hanem a nevelő lélektana is. Három szélsőséges nevelői típust mutat be hatásaiban: a feltétlen tekintély alapján állót, a kényeztetőt és a szeretet nélkülit, vagy brutálist. Az első önállótlanná nevel, a második szerencsétlenné tesz, mert nem szoktat az élet tárgyilagos ítéletéhez és viszonyaihoz; a harmadik gyűlöltté, teszi a nevelőt és iskolát, bizalmatlanná, szinte alattomosá nevel. Tekintély, szeretet és keménység kellő egyensúlya vezethet helyes eredményre, s egyik-egyik kellő mértéke a gyermek egyéniségéhez szabandó.

Barabás Tibor (A földrajz a tanítóképző I. osztályában) és Varga Lajos (Szülőföldismertetés) cikkeiben is sok olyan gondolatot találunk, amelyek minden iskolafaj földrajztanítóját érdeklik.

A Népoktatási Szemle 1935. évi I. füzeté három cikkben foglalkozik a továbbképző népiskolák helyzetével és feladataival. Takács Béla ismerteti azokat az iskolákat, oktató intézményeket és kifejlődésüket, amelyek feladata ma, vagy eredetileg volt, a népoktatás kiépítése a IV., illetve VI. osztályos népiskola után. A polgári iskola is ezt a célt lett volna hivatva betölteni szerinte, ettől a feladatától azonban mindinkább eltért, főleg akkor, amikor önálló főigazgatóságot kapva, kikerült a tanfelügyelet hatásköréből. Véleménye szerint ez az út odavezet, hogy a polgári iskola a középiskolákkal össze fog olvadni.

Dr. Stelmár László cikke a helyesírás tanításáról igen meggyőző gondolatokat és további kutatások céljait tartalmazza. Szembeszáll azzal a kellő alap nélkül gyakran hangoztatott állítással, hogy régebben nagyobb ere-